

VINGER AAN DE POLS

Voor u geknipt

Niet alle bezoekers aan onze begraafplaatsen zijn rouwende familieleden of geïnteresseerde cultuurtoeristen!

Danny Vanlooocke

BRUGGE

(504)

Vrijdag 20 mei 2005

Zondag 22 mei opendeurdag in Brugs crematorium Blauwe Toren

Begravenissen bestellen online...

Deze week stelde het Brugs crematorium zijn plannen voor. Opvallend: vanaf nu kan men dag en nacht reserveren. Het grote publiek krijgt de kans om op zondag 22 mei nader kennis te maken met de parkbegrafplaats en de werking ervan.

500.000 euro

De stad Brugge, die verantwoordelijk is voor de technische uitbating van het crematorium, geeft een infogids voor nabestaanden uit. Tevens worden tijdens de opendeurdag de uitbreidingsplannen van het Brugs Crematorium uit de doeken gedaan.

De holding NV Sophia investeert 500.000 euro in de verdubbeling van de capaciteit van het Brugs crematorium.

De ontvangstruimte zal vanaf midden 2006 ruim 600 genodigden kunnen ontvangen. De koffietafels en maaltijden voor de nabestaanden van de overledenen zullen vanaf volgend jaar in de hoeve aan de ingang van de parkbegrafplaats gereserveerd worden.

Online

Nieuw is dat het Brugs crematorium sedert eind vorige week een online reserveringssysteem heeft. Begravenisondernemers kunnen nu 24 uur op 24 en zeven dagen op zeven via de website www.crematoriumbrugge.be crematies, ceremoniën en zalen voor uitvaarten op de parkbegrafplaats Blauwe Toren reserveren.

Het reservatiesysteem is gebruiksvriendelijk en biedt voldoende waarborgen om de privacy van de rouwenden te respecteren. Op die manier kunnen de begravenisondernemers hun klanten een betere dienstverlening geven.

Vanaf augustus 2005 wordt daarom trouwens de telefonische permanentie in het Brugs Crematorium opgedoekt.

(SVK)

Op zondag 22 mei van 10 tot 18 u. houdt het Brugs crematorium op de parkbegrafplaats Blauwe Toren een opendeurdag. Belangstellenden kunnen er zien hoe een crematorium werkt en hoe uitvaarten er georganiseerd worden.

Herdenkingszuilen op de begraafplaatsen

Sinds kort staat op de begraafplaats van Diksmuide een grote herdenkingszuil nabij de strooiweide. „Deze zuil biedt de mogelijkheid aan de nabestaanden van overledenen die indertijd uitgestrooid werden om enige vorm van nagedachtenis te hebben”, zegt Geert Debaille, schepen van Begraafplaatsen. „De kostprijs van deze zuil bedraagt 1.600 euro. Op de begraafplaatsen in de deelgemeenten worden er kleinere paaltjes voorzien, en dit voor de totale som van 8.500 euro. Een gedenkplaatje kan worden afgehaald bij de dienst bevolking in het stadhuis. Het dient op kosten van de nabestaanden te worden gegraveerd. De stedelijke technische dienst zal dan het plaatje gratis aan de zuilen bevestigen op de diverse begraafplaatsen”, aldus schepen Geert Debaille, hier op de foto bij de herdenkingszuil op de begraafplaats van Diksmuide-centrum. (DVD-foto DD)

De Weekbode Izegem 30.04.04

Philippe Meuleman exposeert in eigen atelier

Kunst als hulp bij rouwverwerking

■ Op vrijdag 7 mei opent Sri Morf, alias Philippe Meuleman, zijn derde tentoonstelling in eigen atelier. Hoogtepunt die avond wordt ongetwijfeld het 'inbranden' van een veldkapel.

Philippe : „Het bouwen van een veldkapel en het inbranden ervan vormt voor mijn echtgenote en mezelf het sluitstuk in het rouwproces om ons doodgeboren dochttertje Jelske, in 2002.” Een grotere symbolische betekenis is bij deze nauwelijks denkbaar. De kapel krijgt daarna een definitieve plaats naar de inrijpoort, langs de Oude Paanderstraat. Ze zal de kapel zijn van crematie en hoop, voor het leven dat er niet geweest is, maar er onder tussen met de geboorte van Tijn toch gekomen is.

Philippe : „De kapel is een metalen constructie, een ijzeren geraamte zeg maar, dat ik vervolgens bekleed heb met

klei. Het is de bedoeling om tijdens de avond van de vernissage de kapel in te branden, te bakken, zodat de klei echte baksteen wordt. Daarvoor zal een minimum temperatuur moeten gehaald worden van 900 graden celsius. Eens dat gelukt, zal het bouwwerk met een hijskraan langs de straatzijde geplaatst worden. De bouwvraag hiervoor is binnen. De vorm en de idee van het bouwwerk zijn feitelijk een verlengstuk van het artistiek project waarmee mijn leermeester aan de academie Geert Roygens, bezig is.”

Wie het oeuvre van Sri Morf kent, mag zich ook dit keer aan heel wat speciale effecten

verwachten. Er is keramisch werk maar ook schilderijen en opstellingen krijgen opnieuw een extra dimensie. Soms beklemmend, soms speels, soms berustend, soms revolterend... De bezoeker krijgt heel wat te verwerken. Tevens moet men over een ferme dosis fantasie beschikken om de leef- en gedachtenwereld van Meuleman binnen te stappen. Gelukkig krijgt men hiervoor ook de nodige tijd en vrijheid.

Marianne Turck zorgt voor twee videoinstallaties waarin het huis, als leef-huis, binnenste buiten gekeerd wordt. De vernissage is op vrijdag 7 mei om 20 uur, om 21 uur is er een intermezzo met Sus Slaets en om 21u. 30 wordt de veldkapel ingeband.

De tentoonstelling is ook nog te bezoeken op zaterdag 8, zondag 9 en vrijdag 14 mei telkens van 20 tot 22 uur in de Oude Paanderstraat 39.

(Luc Bouckhuyt)

Vader en broer van Victoriaanse auteur Anthony Trollope in eer hersteld op Brugs kerkhof

„Alles liep hopeloos fout...”

■ Onder poëtisch neerdwarrelende herfstbladeren hebben een dertigtal Trollope-getrouwen op Allerzielenzondag de herinwijding meegemaakt van de gerestaureerde grafstenen van Henry en Thomas Trollope, respectievelijk broer en vader van Anthony Trollope, op de Brugse centrale begraafplaats in Steenbrugge.

Anthony Trollope, voor anglofielen beslist geen onbekende, is veruit de meest productieve auteur van Victoriaans Engeland geweest. In zijn 47 romans - driemaal zoveel als Charles Dickens! - beschreef hij op subtiel wijze het menselijk karakter en de zeden van de Britse middle class.

Maar in tegenstelling tot Dickens bleef Trollope nagevoel in de vergetelheid. Tot in 1987 de *Trollope Society* werd opgericht: een genootschap dat ervoor ijverde dat de schrijver Anthony Trollope in eer werd hersteld en het complete werk van de auteur werd heruitgegeven. In hun zoektocht naar alles wat met de Trollopes te maken heeft, belandden enkele leden een paar jaar terug op het kerkhof van Brugge.

Berg schulden op het thuisfront

„Voorjaar 1834 vluchtte Anthony's vader Thomas naar Brugge omdat hem vanwege een berg schulden op het thuisfront de gevangenis wachtte”, aldus Pamela Neville-Sington, historica en biografe van Anthony Trollope.

„Je moet weten, het Trollope-gezin stond in die tijd in

wel erg nauwe schoentjes: moeder was berooid teruggekeerd uit de Amerikaanse Cincinnati, waar ze zonder succes een bazar in Engelse goederen had proberen op te zetten. En ook papa Trollope's zakenexperiment met een farm was met een sisser afgelopen.”

„De hele familie kwam weinig later ook over naar Brugge, maar voor Anthony's oudere, zieke broer Henry (23) was het al te laat: net voor Kerst 1934 stierf hij aan tuberculose.”

De jonge Anthony - die later dankzij zijn geschriften zou uitgroeien tot dé Trollope - kreeg in die tijd een baantje bij een andere Brit die na bankroet zijn land was ontvlucht en in Brussel een school openhield.

Toen hij in de herfst van 1834 huiswaarts keerde, vond hij niet alleen broer Henry stervende. „Ook mijn jongere zus Emily was ziek. En vader was er eveneens heel erg aan toe. Op sterven na dood”, schreef Anthony Trollope toentertijd. Een klein jaar later, in de herfst van 1835, zou Thomas Trollope overlijden.

„Hij had alles mee om het in het leven goed te doen”, herinnert Anthony zich later. „Een fijne opvoeding, een immense werklust, fysiek was hij sterker dan veel van zijn leeftijdsgenoten. Hij was deugdzaam, een toegewijd vader, liet zich niet afleiden door pleziertjes, maar al wat hij ondernam liep hopeloos fout. En het ergst was zijn prikkelbare temperament. Zo erg was dat, dat het zelfs zijn meest geliefden van hem vervreemde.”

Opvallend minizuiltje voor zoon Henry

Het zwaar beproefde Trollope-gezin kon niettemin het hoofd boven water houden dankzij moeder Frances Milton-Trollope. Was zij op zake-lijk gebied een *sof*, haar geschriften maakten haar immers populair. Vooral haar satire op de American way of life *Domestic Manners of the Americans* viel niet alleen bij

de Britten, maar ook bij de Amerikanen fel in de smaak. „They loved to hate it”, aldus Pamela Sington met een schalks lachje.

Op zoek naar tastbare herinneringen aan de Trollope-familie vonden enkele leden van het Trollope-genootschap op het kerkhof van Steenbrugge de graven terug van vader en zoon. „De stenen waren in zo'n mistroostige staat dat we wel iets moesten doen”, aldus Pamela Neville-Sington.

„De stenen waren in zo'n mistroostige staat dat we wel iets moesten doen”

De Trollope Society zamelde fondsen in, en met een welkome subsidie van de stad Brugge zette Kristoffel Boudens de twee monumenten - voor zoon Henry zelfs een opvallend minizuiltje - weer in het nieuw.

Allerzielen achte een delegatie van het Trollope-genootschap een passend moment om de twee grafstenen opnieuw in te wijden. De ceremonie werd geleid door twee anglicaanse priesters die voor de gelegenheid waren mee overgekomen.

Ook BBC 1 liet zich niet onbetuigd. Met camera en microfoon was de zender present. Het verslag van de ingetogen hulde wordt in de lente van volgend jaar uitgezonden.

(Paul Nechelput)

■ Meer informatie over Anthony Trollope en het Trollope-genootschap vindt u op www.trollopesociety.org.

Krant van West-Vlaanderen,
07.11.03

(906)

Krant van West-Vlaanderen

Vrijdag 31 oktober 2003 5

DODENHERDENKING

Voor ex-voetballers Michel en zoon Piet Timmerman, die samen op Kortrijks kerkhof werken, hebben novemberdagen een pijnlijke bijbetekenis

„Allerzielen is onze kerkhofkermis !”

■ Vader Michel (57) en zoon Piet (33) Timmerman hebben twee zaken met elkaar gemeen: beiden zijn gewezen ster-voetballers van KV Kortrijk en alle twee werken ze nu in de Groeningestad op het Sint-Janskerkhof: Michel als begraafplaats-toezichter, Piet als een van zijn negen technisch assistenten. „Cru uitgedrukt zijn Allerheiligen en Allerzielen voor ons kerkhofkermis... Want op die dagen krioelt het hier van het volk,” zegt Michel. Voor beiden roepen die dagen wel pijnlijke herinneringen op: tien jaar geleden, op 3 november 1993, overleed echtgenote en moeder Ginette aan darmkanker, en vorig jaar op 19 november verloor Michels levensgezellin het leven bij een verkeersongeval: „Jaarlijks is november voor ons een zwarte maand.”

Michel Timmerman trad in 1980 in dienst van de stad Kortrijk: „Van toenmalig burgemeester Ivo-Joseph Lambrecht kreeg ik als kersverse kerkhof-toezichter in Heule faciliteiten die mij toelieten om verder bij KV Kortrijk te trainen. Daar ging ik trouwens in 1982 weg, omdat zij mij niet meer nodig hadden...” vertelt Michel, die in 1983 definitief naar de Sint-Jansbegraafplaats in Kortrijk kwam.

„Ginette meesterde drie jaar”

In 1967 trouwde Michel met Ginette Deklerck. Ze vestigden zich in de Nieuwstraat in Lendelede. Ginette werkte daar in het confectiebedrijf Neyrinck. Ze kregen drie kinderen: Jan (nu 35), Bart (34) en Piet (33). „In 1989 kreeg ik

darmkanker”, zegt Michel. „Een jaar lang onderging ik chemotherapie. Ik bleef echter nooit één dag thuis. Toen ik na een jaar genezen was, vertelde professor Van Cutsem van het Universitair Ziekenhuis in Leuven ons dat mijn echtgenote dezelfde vorm van darmkanker had als ikzelf... Ginette meesterde drie jaar, maar bij haar mocht het niet baten. Zij stierf tien jaar geleden.”

Vader Michel verloor zelf echtgenote en levensgezellin

Jongste zoon Piet woont met zijn echtgenote Nele Maes en

hun twee kinderen Mathias (6) en Thomas (3) in de Kloosterstraat in Wevelgem. „Toen moeder overleed, was dit voor ons natuurlijk heel erg”, getuigt Piet. „Maar op haar dood waren wij voorbereid. Vijf maanden voor haar overlijden wisten wij dat het einde naderde. Toen ze stierf, was alles gezegd en geregeld.”

„Wij trokken ons aan elkaar op !”

Toen werkte Piet nog in de privé-sector. En combineerde hij zijn job met zijn statuut van profvoetballer bij KV Kortrijk. „Toen mijn vader op zaterdag moest werken, kwam ik vaak met hem mee,” vertelt Piet. „Met de kerkhovensfeer was ik goed vertrouwd toen ik drie jaar geleden als assistent van mijn vader aan de stad Kortrijk kwam werken.”

Michel Timmerman vervolgt: „In de loop van 1995 maakte ik met Chris Christiaens kennis. Zij was moeder van Kim, die nu 27 is en trouwens nog altijd bij mij woont. Wij hertrouwden niet, maar trokken ons aan elkaar op. Tot vorig jaar. Op 19 november 2002 overleed Chris tijdens een ongeval op de A19 in Roeselare. Een vrachtwagen kon niet stoppen en botste tegen haar wagen. Zij was op slag dood.”

„Wij mogen niet lachen !”

Michel legt uit dat Chris die avond op weg was naar huis. Zij kwam van haar winkel *Lingerie Artemis*, die zij aan het Pelenplein in Ardoorie uitbaatte. „En Chris is voor mij nog altijd onderweg, als u begrijpt wat ik bedoel. Het erge was

„Jongeren spelen zelfs Halloween op het kerkhof !”

dat ik, in tegenstelling tot Ginette, van Chris geen afscheid kon nemen. Haar dood kwam abrupt. Beide overlijdens ervoer ik als even pijnlijk, met het verschil dat er bij dit van Chris meer vragen onbeantwoord blijven.” Inmiddels nam haar dochter Kim de winkel in Ardoorie over. En het is Annemie Stockman, de beste vriendin van Chris — en die in Izegem woont — die er verkoopster is.

Zowel Michel als Piet beseffen het maar al te goed: „Vanaf zijn geboorte is ieder mens zeker dat hij zal sterven. En iedere dag sta je dichter bij jouw overlijden. Gelukkig weet niemand wanneer, noch in welke omstandigheden dit zal gebeuren. Op een begraafplaats werken is doenbaar, want met het vele leed leer je leven. Maar het is psychisch en fysiek wel zwaar werk. Zo moeten wij de meeste putten manueel graven. En in iedere omstandigheid moeten wij ons ernstig en medelevend opstellen. Op het kerkhof mogen wij niet lachen. Wij lachen toch, je kunt niet anders, maar dan uiteraard als iedereen weg is.”

„Curryketchup op graven gespoten !”

Waar vader Michel en zoon Piet niet over te spreken zijn: over het vandalisme dat er hen ten dage woedt. „Op de meeste oude grafzerken zijn de bronzen kruisen en dito beelddes gewoonweg verdwenen,” stelt Piet vast. „Verleden jaar bemerkten we dat er op bepaalde graven curryketchup gespoten was. De bussen lagen wat verder in het vuilnisbakje. Dat

goedje trekt 'in de zerken. Je krijgt het er niet meer uit. Mischien het werk van jongeren die Halloween speelden? Nog vorig jaar deze tijd bemerkten wij aan een grafzerk enkele jongeren, die voor Halloween hun bakken bier hadden meegebracht. Eén onder hen struikelde over een afsluiter. Wij moesten de hulpdiensten alarmeren !”

Vader Michel bevestigt: „Het is erg, maar helaas de bittere realiteit: arduinen bloemenbakken, bronzen kruisbeelden en keramische engeltjes ontvreemdt men om ze op rommel- en antiekmarkten door te verkopen. Zo is het mij nog altijd een raadsel hoe onbekenden het klaarspeelden om met twee grote bronzen en loodzware kelken op de loop te gaan. Ze moesten ze uitbreken en op een vrachtwagen laden...”

„Vrienden op het kerkhof !”

„Familiëruziezies komen het duidelijkst tot uiting wanneer ik twee of meer formulieren moet maken met daarop de plaats waar de overledene begraven ligt,” aldus nog Piet Timmerman. „Zelfs tijdens een rouwproces vertikken sommigen het om tegen elkaar te praten. Tijdens de korte plechtigheid in de kapel komt het voor dat familieleden hun rinkelende gsm beantwoorden.”

„Maar er zijn uiteraard heel veel mensen die hun overledenen in ere houden,” besluit Michel. „Hier op het Sint-Janskerkhof ken ik ze allemaal. Weet u dat er dagelijks vier mannen om 15u, rond de kalvarieberg samenkomen om met elkaar een praatje te slaan? Soms brengt de ene dan de andere met de wagen naar huis. Zo ziet u maar dat mensen zelfs op het kerkhof duurzame vriendschapsbanden kunnen smeden.”

(Filip Lecluyse)